

Den levande Guden

Betraktelse vid ett årsskifte

Vi har fått börja ett nytt decennium. Inför den okända framtiden är det viktigt att påminna sig, att vi människor inte är lämnade ensamma att klara oss bäst vi kan på egen hand. Tvärtom är vi kallade till att leva i gemenskap med Gud, som håller himmel och jord, nutid och framtid i sin hand. För att kunna tro och vila i förtröstan på en sådan Gud behöver vi varje dag på nytt ta del av Guds ord och löften. Ett bibliskt uttryck som vi här särskilt ska ta fasta på är ”den levande Guden”.

Vad vill Skriften framhäva med beskrivningen ”den levande Guden”? Det är uppenbarligen något mera än det faktum att Gud lever och är en verklighet, men de exakta nyanserna beror på sammanhanget som uttrycket används i. I Josua bok återges ett tal till Israels folk, där Josua beskriver hur Gud ska driva undan olika folkslag för dem och hur Jordans vatten ska bli stående som en hög vall. I detta sammanhang säger Josua till Israels folk: ”Av detta ska ni förstå att *den levande Guden* är mitt ibland er” (Jos 3:10). Det som här framhävs är att Herren är en Gud som är *verksam i den historiska och konkreta verklighet* som han har skapat. Israels Gud är alltså inte sådan, att han lämnar folket att klara sig på egen hand. Många av de folk som omgav Israel på Gamla testamentets tid skildrar sina gudar på ett helt annat sätt, där gudarnas intresse för människorna är begränsat till vilken nytta de kan ha av dem. I Gamla testamentet möter återkommande kritiken av avgudar som tomhet. ”Hednafolkens avgudar är silver och guld, verk av människohänder. De har mun men talar inte, ögon men ser inte, de har öron men hör inte, ingen andedräkt finns i deras mun. De som har gjort dem kommer att likna dem, ja, alla som förtröstar på dem” (Ps 135:15–18).

Israels bekännelse, att Gud förmår att verka och gripa in i den historiska och konkreta verkligheten, skilde sig även markant från den förståelse av det gudomliga som var vanlig bland de grekiska filosoferna. Dessa kunde med Aristoteles tala om den ”Orörlige Röraren”, som var höjd över denna världs myller av händelser. Liksom solen drar alla blommor och öppnar knopparna genom sin värmande kraft,

så kunde denne högste ”gud” påverka människorna. Men den Orörlige Röraren grep inte in i det konkreta, jordiska, mänskliga livet. Det gör däremot Israels Gud och därför kallar Josua honom för *den levande Guden*. I Israels lovsånger kommer det till uttryck så: ”Jag vet att Herren är stor, att vår Herre är större än alla gudar. Herren gör allt vad han vill i himlen och på jorden, i haven och i alla djup” (Ps 135:5f.).

I Bibeln uppmanas vi att ha Gud för våra tankar och att hålla i minnet vem han är. En frestelse vi hela tiden ställs inför, är att glömma Gud, hans ord och hans gärningar. Sinnet blir fyllt av så mycket annat. Men den finns en annan, mera försätlig frestelse, nämligen att Gud blir något som *bara* finns i tankarna. Gud blir ersatt av vår föreställning om Gud. Gud blir ersatt av våra tankar om Gud. För att övervinna faror av olika slag blir det viktigt att hela tiden på nytt möta Gud i hans eget ord. Beskrivningen av Gud som den ”levande” stryker under att *Gud är en verklighet utanför oss själva*. Därför kan vi ha en relation till honom och därför kan vi be till honom. Det är inte vi som bär Gud utan Gud som bär oss.

Gud är den han är, den som lever och allt levandes ursprung och källa. Han är i Jesus Kristus dödens övervinnare, den som har fört liv och oförgänglighet fram i ljuset genom evangelium. Genom Guds ord bärs allt i hela skapelsen och genom Guds ord som predikas verkar han människans frälsning. Gud är verksam i historiens myller såsom den allsmåttige Skaparen och han är verksam i kyrkan som syndares Frälsare och som den livgivande Helige Ande. Det är inte vi som ska uppehålla skapelsen. Det gör Gud. Inte heller är det vi som ska uppehålla kyrkan. Det gör Gud. I detta perspektiv får vi möta det nya året. Vi kallas av Gud att gå in i uppgifter i både skapelsen och församlingen. I dessa uppgifter får vi vara hans ringa medarbetare. Liksom vi tar emot varje ny dag och uppgift ur hans hand, så får vi också ta emot hans löften och be honom att vara med oss och ge sin hjälp i smått som stort.

Torbjörn Johansson
rektor

Gud är verksam i historiens myller såsom den allsmåttige Skaparen och han är verksam i kyrkan som syndares Frälsare och som den livgivande Helige Ande.